

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 195/2021
06.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Стошић, адвокат из ..., против туженог Аеродром „Никола Тесла“ А.Д. Београд, чији је пуномоћник Небојша Самарцић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1835/18 од 02.10.2019. године, у седници одржаној 06.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1835/18 од 02.10.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 658/15 од 15.12.2017. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење генералног директора туженог ЈП Аеродром „Никола Тесла“ о отказу уговора о раду број ... од 25.12.2007. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад, док се ставом трећим изреке Трећи основни суд у Београду огласио апсолутно ненадлежним у односу на део тужбе тужиоца којом се тражи да се тужени обавезе да тужиоца распореди на послове у складу с његовом стручном спремом, и тужбу у том делу одбацио. Ставом четвртим изреке, решено је о трошковима парничног поступка и обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 428.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1835/18 од 02.10.2019. године преиначена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и четвртм изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка, а тужилац обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 51.000,00 динара, а одбијен његов захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Испитујући побјану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по основу уговора о раду број ... од 12.02.2003. године са пратећим анексима, распоређен на радном месту „бравар 1“, за које је актом о систематизацији туженог био предвиђен трећи степен стручне спреме одговарајућег профила, који тужилац поседује. Одлуком Управног одбора туженог дата је сагласност на нови Правилник о организацији и систематизацији послова од 17.12.2007. године, којим је укинута радно место "бравар 1", а задржано радно место "бравар" са петим степеном стручне спреме, које је било систематизовано и ранијим Правилником о унутрашњој организацији туженог (Правилник од 30.09.2003. године, са изменама и допунама), а за које тужилац не испуњава услове у погледу степена стручне спреме. Оспореним решењем од 25.12.2007. године тужиоцу је, на основу чл. 179. ст.1. тач.9) Закона о раду, отказан уговор о раду јер је услед технолошких, економских и организационих промена престала потреба за обављањем посла који је обављао, уз утврђено право на отпремнину у износу од 483.044,71 динар.

Према становишту првостепеног суда, Правилник туженог о организацији и систематизацији послова од 17.12.2007. године није објављен на законит начин будући да запослени нису били упознати с његовом садржином (менза у којој се налазила огласна табла туженог није радила у време када је у доставним књигама забележено да је Правилник објављен на огласној табли), па како је, поред тога, тужени пропустио да приликом проглашења тужиоца технолошким вишком примени критеријуме за утврђивање вишка, основан је тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад.

Према становишту другостепеног суда, из изведених доказа – доставне књиге туженог, те саслушаних сведока ББ и ВВ произлази да је нови Правилник уредно објављен на огласној табли туженог 17.12.2007. године. Такође, по мишљењу другостепеног суда није постојала обавеза туженог да примењује критеријуме приликом оглашења тужиоца технолошким вишком јер је његово радно место укинута из ког разлога је првостепена одлука преиначена и одбијен захтев тужиоца за поништај решења о отказу и враћање на рад.

По оцени Врховног касационог суда одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Према члану 179. ст.1. тач. 9. Закона о раду ("Сл. гласник РС", бр. 24/05), важећег у време доношења побијаног решења, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог и потребе послодавца и то: ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Услов за отказ од стране послодавца је да је дошло до технолошких, економских или организационих промена због којих је престала потреба за обављањем неког посла, када се исти укидају или је дошло до смањења обима посла, у ком случају се смањује број извршилаца на том послу. Наведене промене код послодавца у погледу систематизованих радних места и броја потребних извршилаца морају бити изражене у Правилнику о организацији и систематизацији послова код послодавца или неком другом акту којим послодавац утврђује организационе делове и врсте послова који се обављају, врсту и степен стручне спреме, као и друге услове који морају бити испуњени за рад на тим пословима.

У конкретном случају тужилац је био распоређен код туженог на радном месту „бравар 1“ са трећим степеном стручне спреме, које је новим Правилником о организацији и систематизацији послова код туженог укинута, а остало систематизовано радно место „бравар“, за које је предвиђен пети степен стручне спреме, који тужилац не поседује. У таквој ситуацији није реч о смањењу броја извршилаца на једном радном месту, већ о укидању радног места "бравар 1", па насупротив ревизијским наводима послодавац није имао обавезу примене критеријума приликом утврђивања вишка запослених.

Такође, насупротив наводима ревизије, другостепени суд је правилно закључио да је тужени уредно објавио Правилник о систематизацији на огласној табли дана 17.12.2007. године, те да је исти био доступан свим запосленима, укључујући и тужиоца, будући да наведено произлази из Деловодне књиге туженог, исказа саслушаног сведока ББ, који је потврдио да је по налогу директора правне службе Правилник истакао, а касније и скинуо са огласне табле, и исто својим парафом констатовао у деловоднику, те саслушаног сведока ВВ, шефа угоститељства туженог, према чијем исказу су кључеви од мензе по завршетку рада мензе предавани на рампи раднику обезбеђења и уз потпис су запослени могли да их узму и врате.

Тужиоцу је законито отказан уговор о раду, па нема услова за враћање на рад код туженог у смислу члана 191. став 1. ЗОР-а.

Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, одбио захтеве странака за накнаду трошкова ревизијског поступка јер тужилац није успео у овом поступку, а одговор на ревизију који је поднео тужени није био потребан за ову парницу.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**